

13 Νοεμβρίου, 1996

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΥΠΕΡΑΓΟΡΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 199/96)

5 Αναθεωρητική δικαιοδοσία — Κανονιστικές πράξεις — Δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Διάκριση μεραξύ ατομικών και κανονιστικών πράξεων — Νομολογία — Διαπίστωση του κανονιστικού περιεχομένου της προσβληθείσας πράξης στην κριθείσα περίπτωση και κρίση, προδικαστικά, της προσφυγής ως απαράδεκτης — Περιστάσεις.

10 Οι αιτητές προσέφυγαν κατά της Γνωστοποίησης του Υπουργού Εργασίας που αφορούσε την επέκταση της διάρκειας λειτουργίας καταστημάτων στις τουριστικές περιοχές.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας ως απαράδεκτη την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

20 Σύμφωνα με τη νομολογία, κανονιστικές πράξεις νομοθετικού περιεχομένου δεν μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή κάτω από το Άρθρο 146 του Συντάγματος. (*George S. Papaphilippou v. The Republic* 1 R.S.C.C. 62).

Τυπικό κριτήριο για τη διάκριση μεταξύ κανονιστικών και ατομικών πράξεων δεν υπάρχει. Η διάκριση όμως αυτή είναι ουσιαστική και σχετική ανάλυση έγινε από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην *Kanika Hotels Ltd και Άλλοι v. Συμβουλίου Αποχε-*

τεύσεων Λεμεσού-Αμαθούνας.

Το δικαστήριο εξέτασε με προσοχή τα όσα αναφέρθηκαν από τους δικηγόρους των μερών και συμφωνεί με την εισήγηση της δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση. Καθοδηγούμενο από τις προαναφερθείσες αυθεντίες και λαμβάνοντας υπόψη τις πρόνοιες του Νόμου και τις συνθήκες έκδοσης της προσβαλλόμενης πράξης καθώς και τα ουσιαστικά της χαρακτηριστικά, το δικαστήριο κατέληξε στην απόφαση ότι η πράξη αυτή είναι κανονιστική πράξη νομοθετικού χαρακτήρα που εκδόθηκε από τον Υπουργό μέσα στα πλαίσια κανονιστικής εξουσίας που εκχωρήθηκε σ' αυτόν από το Υπουργικό Συμβούλιο, μετά από νομοθετική εξουσιοδότηση από το Νόμο. Η προσβαλλόμενη πράξη έχει κανονιστικό χαρακτήρα και δημιουργεί κανόνες δικαίου με γενική και καθολική εφαρμογή μέσα στην περιοχή που καθορίστηκε, και η εφαρμογή της δεν αφορά συγκεκριμένες ατομικές περιπτώσεις. Τουναντίον, εφαρμόζεται γενικά για καταστάματα που υπάρχουν στην περιοχή που καθορίστηκε και σ' αυτά και που θα υπάρξουν το μέλλον. Η εφαρμογή της δεν εξαντλείται, αλλά επεκτείνεται και σε μέλλουσες περιπτώσεις που συγκεντρώνουν τις προϋποθέσεις που έχει θέσει η Γνωστοποίηση.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

Lanitis Farm Ltd v. Republic (1982) 3 C.L.R. 124,

The Nicosia Race Club v. Republic (1984) 3 C.L.R. 791,

Μονογιός ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 2013,

Manglis & Others v. Republic (1984) 3 C.L.R. 351,

Charalambides & Others v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1516,

Tryphonos & Others v. Republic (1988) 3 C.L.R. 901,

Papaphilippou v. Republic 1 R.S.C.C. 62,

Kanika Hotels Ltd και Άλλοι ν. Συμβουλίου Αποχετεύσεων Λεμεσού-Αμαθούνας (1996) 3 Α.Α.Δ. 169,

Δημητριάδη και Άλλοι ν. Υπουργικού Συμβουλίου και Άλλων (1996) 3 Α.Α.Δ. 85.

Προσφυγή.

5 Προσφυγή με την οποία προσβάλλεται η Γνωστοποίηση του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων αναφορικά με το ωράριο καταστημάτων στις τουριστικές περιοχές.

Μ. Τριανταφυλλίδης, για τους Αιτητές.

10 *Μ. Μαλαχτού, Παμπαλλή, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.*

Cur. adv. vult.

15 ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Οι αιτητές με την προσφυγή τους ζητούν:

20 “1. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση των Καθ' ων η Αίτηση η οποία περιέχεται σε Γνωστοποίηση του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, με ημερομηνία 23 Φεβρουαρίου 1996, που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας ως ΚΔΠ 58/96, την 1η Μαρτίου 1996, είναι άκυρη και εστερημένη οποιουδήποτε αποτελέσματος”.

25 Η Γνωστοποίηση, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής, είναι η ακόλουθη:

Ο ΠΕΡΙ ΒΟΗΘΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΝΟΜΟΣ
(ΚΕΦ. 185 ΚΑΙ ΝΟΜΟΙ 69 ΤΟΥ 1979 ΚΑΙ 41 ΤΟΥ 1990)

30

Γνωστοποίηση δυνάμει των παραγράφων 14 και 13
του Πρώτου και Δεύτερου Πίνακα, αντίστοιχα

35

Ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ασκώντας τις εξουσίες που του παρέχουν οι παράγραφοι 14 και 13 του Πρώτου και Δεύτερου Πίνακα, αντίστοιχα, του περί Βοηθών Καταστημάτων Νόμου, γνωστοποιεί τα ακόλουθα:

40

Κατά την περίοδο που αρχίζει από την 1η Μαρτίου 1996 και λήγει στις 30 Νοεμβρίου 1996, συμπεριλαμβανομένων και των πιο πάνω ημερομηνιών έναρξης και λήξης, όλα τα καταστήματα που βρίσκονται είτε μέσα στις περιοχές, είτε εφάπτονται των οδών, που καθορίζονται στον Πίνακα της παρούσας γνωστοποίησης, μπορούν για εξυπηρέτηση τουριστικών αναγκών σ’

δεν βρίσκονται στην τουριστική περιοχή της Λεμεσού, τυγχάνουν δυσμενούς μεταχείρισης, έναντι της Υπεραγοράς Woolworth-Olympria που βρίσκεται εντός της τουριστικής περιοχής, λαμβανομένου υπόψη ότι η συντριπτική πλειοψηφία των πελατών τόσο της 5 υπεραγοράς Woolworth-Olympria όσο και των δικών τους, είναι Κύπριοι καταναλωτές και όχι τουρίστες.

Με την ένστασή της η Δημοκρατία εγείρει προδικαστική ένσταση και ισχυρίζεται ότι η επίδικη Γνωστοποίηση δεν είναι εκτελεστή 10 διοικητική πράξη αλλά κανονιστική πράξη νομοθετικού περιεχομένου, και ως εκ τούτου δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής κάτω από το Άρθρο 146.

Το θέμα αυτό, κατόπιν κοινού αιτήματος των δικηγόρων, κρίθηκε ορθό να εξετασθεί πριν την καταχώρηση αγορεύσεων επί της 15 ουσίας της υπόθεσης. Ως εκ τούτου, δόθηκαν οδηγίες για την καταχώρηση γραπτών αγορεύσεων επί του θέματος αυτού μόνο.

Η δικηγόρος για τους καθ' ων η αίτηση υποστήριξε, με αναφορά 20 στις υποθέσεις *Lanitis Farm Ltd v. The Republic* (1982) 3 C.L.R. 124, *The Nicosia Race Club v. The Republic* (1984) 3 C.L.R. 791 και *Αριστείδης Μονογιός ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 2013, ότι η επίδικη Γνωστοποίηση συνιστά κανονιστική πράξη νομοθετικού περιεχομένου, γιατί εκδόθηκε από τον Υπουργό 25 στα πλαίσια των νομοθετικών εξουσιών που του παρέχει η ΚΔΠ 187/86. Επιπλέον, ισχυρίστηκε ότι έχει καθολική εφαρμογή, αφού το νομικό περιεχόμενό της δεν εξαντλείται με μια μόνο εφαρμογή σε μια συγκεκριμένη περίπτωση. Ο χρονικός και τοπικός περιορισμός που τίθεται στην παρούσα περίπτωση, λόγω της 30 ιδιάζουσας φύσης των περιστατικών, δεν είναι σ' αντίφαση με την αρχή της καθολικότητας που διακρίνει τις κανονιστικές πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, αλλά βρίσκει έρεισμα στις παραγράφους 14 και 13 του Πρώτου και Δεύτερου Πίνακα αντίστοιχα, όπως εκτίθενται στην ΚΔΠ 187/86, η οποία δίδει εξουσία ρύθμισης 35 της του θέματος σε τουριστικές περιοχές.

Ο δικηγόρος για τους αιτητές υποστήριξε ότι πρόκειται για διοικητική πράξη, που αποσκοπεί στην εφαρμογή, σε συγκεκριμένο 40 τόπο και χρόνο, των νομοθετικών διατάξεων της ΚΔΠ 187/86. Αναφέρθηκε στις υποθέσεις *Manglis & Others v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 351, *Charalambides & Others v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1516, *Tryphonos & Others v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 901 Αναφέρθηκε επίσης στον περί Βοηθών Καταστημάτων Νόμο (Κεφ. 185) και ιδιαίτερα το άρθρο 19(στ) και υποστήριξε ότι η

ΚΔΠ 187/86, με την οποία αντικαταστάθηκαν ο Πρώτος και Δεύτερος Πίνακας του Νόμου, αποτελεί στην ουσία μέρος του Νόμου. Η επίδικη Γνωστοποίηση, που είναι απόρροια των εξουσιών που δίνουν στον Υπουργό οι πιο πάνω Πίνακες του Νόμου, εκδόθηκε σ' εφαρμογή των προνοιών του Νόμου και συνιστά διοικητική πράξη αφού έχει τοπικό και χρονικό όριο εφαρμογής. 5

Σύμφωνα με τη νομολογία μας, κανονιστικές πράξεις νομοθετικού περιεχομένου δεν μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή κάτω από το Άρθρο 146 του Συντάγματος. (*George S. Papaphilippou v. The Republic* 1 R.S.C.C. 62) 10

Τυπικό κριτήριο για τη διάκριση μεταξύ κανονιστικών και ατομικών πράξεων δεν υπάρχει. Η διάκριση όμως αυτή είναι ουσιαστική και σχετική ανάλυση έγινε από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην *Kanika Hotels Ltd και Άλλοι v. Συμβουλίου Αποχετεύσεων Λεμεσού-Αμαθούντας* (1996) 3 Α.Α.Δ. 169, όπου αναφέρονται ανάμεσα σ' άλλα και τα ακόλουθα: 15

“Το κριτήριο αν μια πράξη είναι διοικητική ή όχι δεν είναι μόνο τυπικό, δηλαδή δεν εξαρτάται μόνο από τη φύση του οργάνου που προβαίνει στην πράξη αλλά είναι κυρίως ουσιαστικό· δηλαδή πρέπει και το περιεχόμενο της πράξης να είναι διοικητικής φύσης. Έτσι, δεν μπορούν να προσβληθούν απευθείας με προσφυγή κανονιστικές πράξεις της διοίκησης που έχουν νομοθετικό περιεχόμενο (δείτε *Papaphilippou v. Republic* 1 R.S.C.C. 62 και *Police v. Hondrou* 3 R.S.C.C. 82). Η κανονιστική πράξη είναι πράξη που θέτει κανόνες που ως επί το πλείστον είναι κανόνες δικαίου και δημιουργεί, λόγω της φύσης της, καταστάσεις γενικές, απρόσωπες και αντικειμενικές. Σε αντίθεση, η ατομική διοικητική πράξη δημιουργεί υποκειμενικές καταστάσεις εξατομικεύοντας ένα κανόνα δικαίου και εφαρμόζοντάς τον στην κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Χαρακτηριστικό γνώρισμα της κανονιστικής πράξης που τη διακρίνει από την ατομική είναι η γενικότητα, εννοιολογική γενικότητα και όχι αριθμητική, που παρέχει στην πράξη τη δυνατότητα εφαρμογής της σε περιπτώσεις αόριστες που είτε ήδη υπάρχουν είτε θα υπάρξουν στο μέλλον. Το δε νομικό περιεχόμενο της κανονιστικής πράξης δεν εξαντλείται με μια εφαρμογή αλλά διατηρεί τη δυνατότητα να προκαλεί νέες εφαρμογές σε αόριστες και μέλλουσες περιπτώσεις που συγκεντρώνουν τις προϋποθέσεις που έχει θέσει η πράξη. (*Lanitis Farm Ltd v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 124). 20
25
30
35
40

Για τη διάκριση μεταξύ κανονιστικής πράξης και ατομικής διοικητικής πράξης δέστε και την πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας στις υποθέσεις **Δημητριάδη κ.ά. ν. Υπουργικού Συμβουλίου κ.ά.** (1996) 3 Α.Α.Δ. 85.

5

Όπως υποστήριξε ο ευπαίδευτος συνήγορος των αιτητών ενδεικτικό του ότι η παράγραφος 3 είναι διοικητικής φύσεως πράξη χωρίς γενική εφαρμογή αλλά ισχύουσα μόνο αναφορικά με το έτος 1991, είναι και το γεγονός ότι με την Κ.Δ.Π. 380/91, ημερ. 27.12.91, καταργήθηκε η παράγραφος 3 του Παραρτήματος 1 και ακολούθως με την Κ.Δ.Π. 86/84 καταργήθηκε ολόκληρο το Παράρτημα.

10

15

Έχουμε εξετάσει με προσοχή την επιχειρηματολογία που τέθηκε ενώπιόν μας και την επίδικη απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου και καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι αυτή ήταν εσφαλμένη. Συμφωνούμε με το συνήγορο των αιτητών ότι η παράγραφος 3 του Παραρτήματος 1 μπορεί και πρέπει να διαχωρισθεί από το υπόλοιπο μέρος των Κανονισμών γιατί στην ουσία αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη, εναντίον της οποίας χωρεί προσφυγή. Αυτή συνιστά ουσιαστικά τη γνωστοποίηση στην οποία αναφερθήκαμε πιο πάνω, που απαιτεί ο Κανονισμός 34 και που πρέπει να δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Δημοκρατίας και σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες. Αν η απόφαση αυτή λαμβανόταν με ξεχωριστή διοικητική πράξη με γνωστοποίηση όπως προνοεί ο Κανονισμός 34, τότε σίγουρα θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής δυνάμει του Άρθρου 146. Το γεγονός ότι επελέγη όπως η γνωστοποίηση αυτή αναφορικά με τα τέλη του έτους 1991 ενσωματωθεί στους Κανονισμούς και συγκεκριμένα στο Παράρτημα 1, δεν μπορεί να αλλάξει τη φύση της πράξης.”

20

25

30

35

Επίσης στην απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Ανθή Δημητριάδη και Άλλοι ν. Υπουργικού Συμβουλίου και Άλλων** (1996) 3 Α.Α.Δ. 85, γίνεται αναφορά στην πιο πάνω απόφαση και αναφέρονται τα ακόλουθα:

40

Η αναθεωρητική δικαιοδοσία περιορίζεται στον έλεγχο πράξεων που απορρέουν από την άσκηση της εκτελεστικής και διοικητικής λειτουργίας. Το κριτήριο για τον προσδιορισμό της φύσης της πράξης, απόφασης ή παράλειψης είναι ουσιαστικό, αναγόμενο στα ουσιαστικά χαρακτηριστικά της πράξης, και όχι τυπικό, ανάλογα με το έμβλημα που την περιβάλλει.

Νομοθετική είναι η πράξη η οποία θέτει κανόνες δικαίου, Εκτελεστική είναι η πράξη η οποία επάγεται τον καθορισμό του πλαισίου διακυβέρνησης, την εκτέλεση των νόμων και την έκδοση πράξεων για την εφαρμογή τους. Διοικητική είναι η πράξη η οποία ανάγεται στην άσκηση της ρυθμιστικής εξουσίας του κράτους, μέσα στα πλαίσια που θέτει ο νόμος. Ο καθορισμός πολεοδομικών ζωνών είναι, ως εκ της φύσεώς του, πράξη αναγόμενη, ως προς την αναγκαιότητά της, στην εκτελεστική λειτουργία και, ως προς τον καθορισμό του περιεχομένου της, στη διοικητική λειτουργία.

Η εξουσία βάσει του Άρθρου 14(1) του Κεφ. 96 δεν αποβλέπει στη θεσμοθέτηση αρχών δικαίου, μέσω της έκδοσης δευτερογενούς νομοθεσίας, για τη διαμόρφωση των κανόνων πολεοδομίας, αλλά στην παροχή εξουσίας για τον καθορισμό του περιεχομένου του πολεοδομικού σχεδίου σε διάφορες περιοχές, καθοριστικού για την οικοδομική ανάπτυξη. Ο καθορισμός των όρων ανάπτυξης για την κάθε περιοχή μέσω Κ.Δ.Π. απολήγει στην έκδοση πολλαπλών διοικητικών πράξεων. Τα ίδια ισχύουν και για τις Κ.Δ.Π. που εκδόθηκαν βάσει του Άρθρου 35(1) του Ν. 90/72 και της επιφύλαξης του εδαφίου (1) του Άρθρου 5 του Κεφ. 59. Οι πράξεις οι οποίες προσβάλλονται θίγουν ευθέως τα συμφέροντα των επηραζομένων ιδιοκτητών, ώστε αυτοί να νομιμοποιούνται να τις προσβάλουν με προσφυγή κάτω από το Άρθρο 146.1 - (βλ. *Hannibal Francis and Others v. The Attorney-General and Another* (1971) 3 C.L.R. 134· *Charalambides and Others v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1516 (Απόφαση Ολομέλειας)· *C. & G. School of Carrers Ltd και Άλλοι v. Δημοκρατία* (1993) 3 Α.Α.Δ. 170).

Σ' αυτό το στάδιο θα αναφερθώ στις πρόνοιες του Νόμου και στις συνθήκες που οδήγησαν στην έκδοση της επίδικης πράξης. Τα άρθρα 4 και 5 του περί Βοηθών Καταστημάτων Νόμου, Κεφ. 185, όπως τροποποιήθηκε, καθορίζουν για τις ώρες κατά τις οποίες καταστήματα πρέπει να παραμένουν κλειστά ανάλογα με τη χρονική περίοδο η οποία καθορίζεται. Στα άρθρα αυτά υπάρχει και επιφύλαξη διά της οποίας οι πρόνοιές τους δεν εφαρμόζονται για οποιοδήποτε κατάστημα που αφήνεται ανοιχτό μόνο για ένα ή περισσότερους από τους σκοπούς που αναφέρονται στον Πρώτο Πίνακα του Νόμου.

Επίσης, το άρθρο 6 του Νόμου προνοεί για το κλείσιμο των καταστημάτων κατά τις Κυριακές, με την επιφύλαξη ότι οι πρόνοιες του άρθρου αυτού δεν θα εφαρμόζονται σε οποιοδήποτε κατάστη-

μα που παραμένει ανοιχτό για ένα ή περισσότερους από τους σκοπούς και κατά τις ώρες που αναφέρονται στο Δεύτερο Πίνακα του Νόμου.

- 5 Το άρθρο 19(στ) του Νόμου προνοεί ότι το Υπουργικό Συμβούλιο δύναται, με Κανονισμούς που δημοσιεύονται στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας, να “διαγράφει πρόνοιες από, ή να προσθέτει πρόνοιες σε οποιοδήποτε των Πινάκων του παρόντος Νόμου και να διαφοροποιεί ή τροποποιεί οποιοδήποτε από τους
- 10 Πίνακες αυτούς ή οποιοδήποτε μέρος τους”.

Απόρροια της εξουσίας της παραγράφου 19(στ) ήταν η θέσπιση της ΚΔΠ 187/86, με την οποία το Υπουργικό Συμβούλιο αντικατάστησε τον Πρώτο και Δεύτερο Πίνακα του Νόμου. Η παράγραφος 14 του Πρώτου Πίνακα, όπως εκτίθεται στην ΚΔΠ 187/86, έχει ως ακολούθως:

15

- “14. Η λιανική πώληση τέτοιας κατηγορίας ή κατηγοριών εμπορευμάτων από καταστήματα ευρισκόμενα μέσα στα όρια τέτοιας περιοχής ή περιοχών ως ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων θεωρεί σκόπιμο, προς εξυπηρέτηση τουριστικών αναγκών σ’ αυτή, να καθορίζει με γνωστοποίησή του στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας, κατά τη διάρκεια τέτοιας χρονικής περιόδου ή περιόδων και τέτοιων ωρών ως δυνατόν να καθορίζονται στη γνωστοποίηση αυτή”.
- 20
- 25

Και η παράγραφος 13 του Δεύτερου Πίνακα:

- 30 “13. Η λιανική πώληση τέτοιας κατηγορίας ή κατηγοριών εμπορευμάτων από καταστήματα ευρισκόμενα μέσα στα όρια τέτοιας περιοχής ή περιοχών ως ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων θεωρεί σκόπιμο, προς εξυπηρέτηση τουριστικών αναγκών σ’ αυτή, να καθορίζει με γνωστοποίησή του στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας, κατά τη διάρκεια τέτοιας χρονικής περιόδου ή περιόδων και τέτοιων ωρών ως δυνατόν να καθορίζονται στη γνωστοποίηση αυτή.”
- 35
- 40

Η επίδικη Γνωστοποίηση ήταν το αποτέλεσμα άσκησης από τον Υπουργό της εξουσίας που του δόθηκε με τις πιο πάνω πρόνοιες των Πινάκων του Νόμου.

Έχω εξετάσει με προσοχή τα όσα αναφέρθηκαν από τους δικηγόρους των μερών και συμφωνώ με την εισήγηση της δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση. Καθοδηγούμενος από τις προαναφερθείσες αυθεντίες και λαμβάνοντας υπόψη τις πρόνοιες του Νόμου και τις συνθήκες έκδοσης της προσβαλλόμενης πράξης καθώς και τα ουσιώδη της χαρακτηριστικά, καταλήγω στην απόφαση ότι η πράξη αυτή είναι κανονιστική πράξη νομοθετικού χαρακτήρα που εκδόθηκε από τον Υπουργό μέσα στα πλαίσια κανονιστικής εξουσίας που εκχωρήθηκε σ' αυτόν από το Υπουργικό Συμβούλιο, μετά από νομοθετική εξουσιοδότηση από το Νόμο. Η προσβαλλόμενη πράξη έχει κανονιστικό χαρακτήρα και δημιουργεί κανόνες δικαίου με γενική και καθολική εφαρμογή μέσα στην περιοχή που καθορίστηκε, και η εφαρμογή της δεν αφορά συγκεκριμένες ατομικές περιπτώσεις. Τουναντίον, εφαρμόζεται γενικά για καταστάματα που υπάρχουν στην περιοχή που καθορίστηκε και σ' αυτά και που θα υπάρξουν το μέλλον. Η εφαρμογή της δεν εξαντλείται, αλλά επεκτείνεται και σε μέλλουσες περιπτώσεις που συγκεντρώνουν τις προϋποθέσεις που έχει θέσει η Γνωστοποίηση.

Η νομολογία στην οποία αναφέρθηκε ο κ. Τριανταφυλλίδης διαφοροποιείται από τα γεγονότα και περιστατικά της παρούσας υπόθεσης.

Για τους πιο πάνω λόγους, η προδικαστική ένσταση ευσταθεί γιατί η επίδικη Γνωστοποίηση, σαν κανονιστική πράξη νομοθετικού περιεχομένου που είναι, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος.

Η προσφυγή κρίνεται απαράδεκτη. Οι αιτητές να πληρώσουν τα έξοδα των καθ' ων η αίτηση, όπως αυτά θα υπολογισθούν από τον Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Προτού το Δικαστήριο απορρίψει την προσφυγή, θα ασχοληθεί με το θέμα των εξόδων της αίτησης για παρέμβαση της εταιρείας F.W. Woolworth & Co (Cyprus) Ltd, που είναι ορισμένη σήμερα και εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου, εν αναμονή της έκδοσης της παρούσας απόφασης.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.